

лѣмцитѣ ги въкаше на софра и слѣдъ еденѣто заповѣдуваніе да имъ отрѣжатъ главитѣ, и имъ присвояваніе иманѣто. Българскія кралъ се намѣрли още на Цариградъ, и глѣданіе на тѣзи Іустиніанови работи; той се чуденіе за лопашината на гръцкитѣ царе камъ народѣтъ, и казуваше, че чловѣцната побѣгнѣла отъ гръцитѣ и отишла у българитѣ. Разсрѣденъ отъ тая Іустиніанова безчловѣщина, Тербелій гордѣливо искаше си заплатата на трудътъ. Не се благодари само отъ земята Загора¹⁾ дѣто му я даде Іустиніанъ, а зе още и безъ чегъ иманѣ. Той си прострѣ щитьтъ и бичтьтъ, и заповѣда на гръцкіятъ царь да направѣтъ отъ горѣ имъ единъ кунѣ съ пари отъ злато. Сѣтиѣ си сложи на земята конѣто, и накара да натуржть връху му купринияни (свилені) матеріи, и да направѣтъ единъ много високъ кунѣ, който да объема толкози мѣсто, колкото дръжи на дълго конѣто му. Той накара още гръцкіятъ царь да напълни съ пари рѣцѣтъ на сѣки български войникъ, дѣсната съ пари отъ злато, а лѣвата съ пари отъ сребро. Слѣдъ това българитѣ си излѣзохъ отъ Цариградъ и си отидохъ; иъ Іустиніанъ забрави че българетѣ го турихъ на прѣстолътъ, и слѣдъ двѣ години развали мирѣтъ, и отиде да се бие съ тѣхъ, иъ се връна посраменъ у Цариградъ. Іустиніанъ си проводи сичката конница у Тракія (Романия) да го чака при Ахило, а той отиде тамъ по море съ флотата си. Българетѣ бѣха по високитѣ мѣста около Ахило, и като виждахъ, че грѣцката конница се распредѣлѣ по селата да тръси паша, нападѣтъ на гръцитѣ, излавѣтъ роби, земѣтъ коне, кула, и нападѣтъ на грѣцкія царе, когото дръжахъ

1) Загора се зовеше онова мѣсто дѣто дръжи отъ черноморскитѣ брѣзопе около Бургасъ до Ески-Заара отъ камъ южната страна на Балканътъ.